

не му позволява. Той вижда отново предишната Инес - смела, човечна, безкористна и отърсена от вековната плесен на класата си. Между другото той знае, че идването на франкистите ще я спаси и желае тъкмо това - тя да бъде спасена. С убийствена ирония той се обръща към Фернандес, като заклеиява абсурдите на безвластието, описва критическото положение, в което се намира републиката и сочи единственият изход за анархистите - да се бият рамо до рамо на фронта с комунистите, ако не искат да бъдат изловени и изклани безславно в тила от убийците на фалангата. След вътрешна борба и отчитайки безизходното положение, Фернандес поставя своя боен отряд под заповедите на Естанислао. Така още веднъж желязната логика на комуниста побеждава фанатизма и безумието на анархистите. Естанислао отправя няколко думи и към Инес: нека тя, ако го е обичала наистина, помни републиката, за която се бият комунистите, и заедно стях цялият испански народ. Но Инес е онемяла от болка и скръб за любимия човек, който изчезва в бездната на войната. Тя не може да отговори нищо. И едва когато той тръгва да заеме командното си място, от гърдите ѝ се изтръгва един отчаян вик "Естанислао !...", който казва всичко. Това е пронизващ вик на жена, която загубва мъжа, когото обича. В него има разкъсване, почти животинска болка, но заедно с това и порив да следваш пътя, осветен от смъртта на Естанислао!... С това почивката в републиканския батальон в Арико Ирис свършва. Почва хаоса на смъртта и сражението.

Забележка: Пиесата ще бъде в три действия. Събитията се развиват в тридесет и шест часа на едно и също място - вътрешния двор /"патио интериор"/ на една андалузка къща, заобиколен с галерия от мавритански колонии. От малки подробности, вмъкнати в диалога, зрителят разбира постепенно, че капитан Естанислао Браво е българин.

9.XII.1962 г.

София

